

SPACE PRINCESS ANMELDELSER

ANMELDELSE OM WALDO & MARSHA, HVOR KOMPONIST VICTOR EGEBO ER MEDVIRKENDE, FRA NETMAGASINET *UNDERTONER*:

Undertoner

Nyheder Plader ↓ Live Artikler ↓ Konkurrencer Koncertkalender

Waldo & Marsha: In It To Win It

Skrevet af Joram Menzer den 23. marts 2015 · Kategori: Plader · 0 kommentarer

Waldo & Marsha: In It To Win It (2015)

A-larm Music

Musikalske slægtninge:
The Beach Boys, Daft Punk, Stereolab, Mow, Vinnie Who

Siden udgivelsen af deres fuldlængde album *Zoo* fra 2013 har Waldo & Marsha sagt farvel til to af bandets medlemmer, så den tidligere oktet nu er en sekstet. Der også sagt farvel til en del af den lydmur, der tidligere kendetegnede bandet, og der er mere *The Beach Boys* end *My Bloody Valentine* over bandets nye EP, *In It To Win It*. Og halleluja for det, for der bliver virkelig spillet med de popmusikalske muskler på udspillet, og det er svært ikke at forelske sig i ep'ens fem skæringer med en samlet spilletid på cirka 18 minutter.

Da ep'ens første skæring, "Attack Of The Womanizer", fader ind med en funky basgang og en skæv synthflade, føles det som om, at man er væltet ind i en scene med den drøktædige og småpervørse *Larry Laffer* fra computerspilserien *Leisure Suit Larry* fra 80'erne. Da vokalen sætter ind, bliver referencen til *Daft Punk* umiddelbar. Og omkvædet blander så det hele sammen til en farvestrålende men små-sentimental cocktail, som havde *Whams Club Tropicana* været en tur igennem melankoli-maskinen. Skæringens sentimentale stemning må især tilskrives foromtalte synthflader, men den understøttes på eksemplarisk vis af vokalen, der på en gang er sårbar og nærværende men også apatisk og afvisende med sin auto-tunede distance.

Sangen sætter dermed en passende grundstemning for resten af ep'en, hvor den kitschede popmusik kontrasteres af en selvironi og legesyghed, der skaber både afstand og nærvær til sin lytter. Igennem de næste tre skæringer hives man som lytter igennem flere forskellige musikalske udtryk, og bandet får virkelig presset rammerne for, hvad man kan smide ind i en popsang.

In It To Win It står helt åbenlyst i kreativ gæld til bands som *Daft Punk*, *Stereolab*, *The Beach Boys* og psykedelisk pop- og rockmusik fra 60'erne og 70'erne. Men før nogen går fuldstændig *familien Gaye* på Waldo & Marsha bør man huske på, at al stor musik – og kunst generelt – gennem tiderne har stået på skuldrene af fortidens kunstnere. Waldo & Marsha viser med deres små, skøre og skæve detaljer, hvordan det ideelt set skal gøres; de lader sig inspirere men konstruerer samtidigt deres helt eget musikalske univers, hvor alle inspirationskilderne – og mere til – får lov til at smelte sammen til et unikt udtryk.

Det er således for nemt blot at afvise *In It To Win It* som simpel popmusik. Her er mere på spil, og det kan blandt andet tilskrives diversiteten i Waldo & Marshas lydbillede, hvor detaljerigdommen gør, at udspillet bliver ved med at åbne sig op for hver ny gennemlytning.

Produktionen er i øvrigt gennemført med en overlegenhed, som ikke mange plader kan prale af, og alle de musikalske elementer harmonerer forbilledligt. Dét er i sig selv noget af et kunststykke, fordi musikken ofte har flere lag og i øvrigt fuldendes med små-absurde og skæve indslag, såsom den trillende vokal-afslutning på ep'ens sidste skæring, den i øvrigt fuldstændigt fremragende "Losing You Forever".

Midt i al sin tristesse formår skæringen at fastholde et glimt i øjet, der viser sig i form af calypso-inspirerede rytmer, marchtrommer og en vibratoreffekt på guitaren, der får det hele til at dufte en smule af Hawaii. Læg dertil vokalharmonierne, der frembringer minder om de glade dage på stranden med The Beach Boys, og så bliver sangen en oplagt ambassadør for resten af ep'en.

Der er meget lidt at udsætte på *In It To Win It*, men grunden til at udspillet alligevel ikke ender med at ramme den absolutte topkarakter er den korte spilletid og lyrikken, som er lige lovlig ensporet. Lidt mere alsidighed på den konto, og så kan Waldo & Marsha snildt blive noget af det bedste popmusik i nyere tid.

Tags: indiepop, stærisk pop, synthpop, Waldo & Marsha

ANMELDELSER OM FORFATTER JONAS REPPHEL:

FRA MAGASINET TYDNINGEN:

KRITIK

SPRÅKLIG REPARATION

Erik Poulsen

Jeg sover i hjertet af et samfund

Jonas Reppel

31 sid., Forlaget BLARP

Susan Sontag har skrivit att bra konstskritik bör rikta fokus mot konstverkets form snarare än dess innehåll. Hon menade att kritiken – i synnerhet litteraturkritiken – ofta vandaliserar konstverk genom att underkasta innehållet en intellektuell analys; med hjälp av Marx eller Freud försöker kritikern hitta verkets bakomliggande mening, dess "verkliga" betydelse. Detta innebär i praktiken alltid en översättning eller parafraivering av konstverket eftersom dess ursprungliga betydelse ersätts med en tolkning eller en förklaring. För Sontag är analysen ett sätt att tämja konsten, att göra den mer lätthanterlig och bekväm, med resultatet att den sinnliga effekten – den emotionella upplevelsen – går förlorad.¹

Det finns dock en invändning som Sontag aldrig riktigt berör i sin berömda essä: vad händer när ett litterärt verk börjar kommentera sig självt? Vad gör man som litteraturkritiker om analysen är en integrerad del av texten i sig? Detta är frågor som dyker upp när jag läser Jonas Reppels senaste diktverk *Jeg sover i hjertet af et samfund*. Reppel har tidigare utgivit diktverket *Daggryet drukner bag strakte tage* och han är även verksam som medredaktör tillsammans med förläggaren Adrian G. Waldenström på det norsk-danska förlaget FK ULTRA (tidigare

¹ "På samma sätt som bilarnas avgaser och rök från de många fabriker nu förorenar luften i våra städer, förorenar utsläppen av konstanalyser vår sensibilitet. I en kultur vars väsentliga problem är intellektets överutveckling på bekostnad av energi och sensuell begäring, är analysen intellektens hämnd på konsten." [Susan Sontag, "Mot tolkning" ur *Konst och antikonsst*, Erik Sandin (övers.), PANI Norstedts, Stockholm 1969, s. 9.]

Forlaget Kadaver). Den tidigare utgåvan på *Kadaver* har med Waldenströms och Reppels egna ord ofta handlat om att vara ung, vit och privilegierad i det skandinaviska välfärdssamhället.

Så även i *Jeg sover i hjertet af et samfund* som utkommer i ett tunt häfte på det nystartade *Forlaget BLARP*. Diktverket är inte en samling av separata dikter, utan en sammanhängande dikt skriven i en prosaisk ton. Det handlar om en pojke som bor i en småstad tillsammans med sin mamma och mammans nya man, som ständigt byts ut och i dikten blir till "männen". Allmänt skulle man kunna säga att utanförskap utgör temat. De uppräddade meningarna beskriver i ett stillsamt tempo hur pojken alieneras från omgivningen: han är och förblir en outsider, både i skolan och i sitt eget hem där han ständigt möts av samma oförstående blickar. Kanske är det något fel på honom men ingen, inte ens överläkaren på sjukhuset, verkar kunna förklara vad felet skulle kunna tänkas vara.

Det anmärkningsvärda med Reppels dikt är inte att den inbjuder till att analyseras, utan att den genomför analysen själv. Redan i de inledande raderna får läsaren huvudmotivet liksom serverat för sig:

men det er som om han ikke har en stemme nu
Morens Nye-Mænd siger, at det er okay
Moren siger, at det ikke er okay
der er ikke særligt meget der er okay
drengen har aldrig haft en far og han kan eksempelvis ikke cykle

Det är fadersfiguren, eller rättare sagt avsaknaden av fadersfiguren, som löper likt en röd tråd genom hela verket. Denna avsaknad kommer till uttryck genom en språklig brist hos pojken, närmare bestämt en brist i talet: varken klasskamraterna, lärarna, rektorn eller överläkaren förstår vad pojken säger eller vad han menar. Och hemma väcker språkförbistringen bara irritation: "her i huset snakker man så folk kan forstå det", säger mamman och männen. Det skrivna ordet får därför kompensera för bristen i talspråket. Diktens psykoanalytiska tolkning av pojkens barndom blir i det här fallet inte en vandalisering av texten, som Sontag skulle ha hävdad. Dikten blir en reparation.

Enligt psykoanalysen kommer det omedvetna till uttryck genom det obegripliga; genom osammanhängande tal eller irrationellt beteende. Men i *Jeg sover i hjertet af et samfund* finns ingenting irrationellt. Det som till en början verkar obegripligt får så småningom en förklaring: alla bitar faller på plats likt ett pussel. Betyder det

att det inte finns någonting mer att tillägga om Reppels dikt, att analysen redan är fullbordad? Naturligtvis inte. Jag skulle kunna läsa *Jeg sover i hjertet af et samfund* som ett tecken på den traditionella kärnfamiljens upplösning. Jag skulle kunna tolka avsaknaden av fadersfiguren som en indikation på överjagets försvagning och hävda att den psykoanalytiska modellen ännu en gång behöver omformuleras, som en konsekvens av den senkapitalistiska logiken. Jag skulle kunna hävda att den samtida konstnären har uppnått en högre grad av självmedvetenhet vilket har förskjutit kritikerrollen närmare konstnärsrollen och gjort konstutövandet till ett redskap för självterapi.

Men det vore att belasta Reppels dikt med ytterligare analys, tvärt emot vad Sontag förespråkade. Låt oss istället lyda hennes råd och återvända till formen – diktens yta. Det finns några scener i Reppels dikt som gärna etsar sig fast, och dessa scener kommer alltid i rött:

hun forstår ikke, at solnedgangen gør værelset rødt som den svære fødsel
at han kravler ind i dynebetrækket
at han tæller, "4..5..1..3...destruktiv..måge..2"
at han visker, "1...2...4...3...lort..5..måge"
at han ikke vil se på sine øjenlåg
han er alt for bange for blodet

En rød solnedgång, en röd tomat, blodet från tandköttet som ibland sipprar fram när pojken borstar sina tänder. Om dessa bilder har någon djupare innebörd eller ej, borde egentligen inte spela någon roll. Kanske är solnedgången som färgar pojkens rum rött om kvällarna bara en solnedgång, men problemet är att dikten själv stretar emot en sådan läsning. Varje bild omges av ett metaperspektiv som förskjuter ordens semantiska innebörder. Det röda rummet blir därför någonting mer än enbart ett rött rum: det blir en symbol för en klaustrofobisk livmoder vars syfte är att väcka betänkligheter kring pojkens relation till modern.

Eftersom meningsuppbyggnaderna hela tiden strävar efter att översättas tenderar dikten ofta att bli övertydlig. Istället för att låta läsaren få känna med pojken eller analysera pojkens situation, är texten redan där och gör hela jobbet. Resultatet blir att dikten framstår som sluten, som om den redan satt inne på alla svar, och för läsaren skapar detta en känsla av distans till texten. Men för poesin utgör det en möjlighet: om orden kan reparera vårt förflutna, kan dikten i det här fallet fungera som en tröst – om inte för läsaren så åtminstone för diktaren.

FRA NETMAGASINET *FLORET*:

Tre gongar minner

Laurdag 3. oktober inviterte Forlaget BLARP heim til utgjevingsfeiring for trippelutgjevinga deira under temaet MINDER. Det var eit litt annleis arrangement, der ein som publikum fekk kjenne på tanken om at vi også skal gi litt attende.

Fredag kveld for tre veker sidan tikka det inn ei melding frå eit namn eg ikkje kjende på Facebook. Det stod: "Hej Helga, Vi glæder os til at se dig i morgen kl. 17 til ferniseringen 3XMINDER", etterfølgd av ei adresse og informasjon om at det ville bli servert graskarsuppe og billege øl. Avsenderane var Catherine François og Una McDonald som står bak mikroforlaget BLARP. Nokre veker tidlegare hadde eg trykka 'deltek' på invitasjonen om å vere med på arrangementet på Facebook, og fram til no hadde eg, for å vere ærleg, gløymt heile greia. No kom det altså ein privat beskjed om tid og stad, og eg følte med det same at det var investert ein del i at eg faktisk skulle dukke opp.

3XMINNER

Laurdag ettermiddag fann eg vegen til Islands Brygge og adressa for arrangementet. Eg kom inn i leilegheita til éi av forleggarane, som for anledninga hadde vorte omgjort til resepsjonslokale. Nesten alle møblane var flytta ut av dei to romma – det einaste som var attende var eit par bokhyller og ein kommode. Ein forsterkar, keyboard og anna musikkutstyr hadde vorte stilt framføre vindauget.

Bakgrunnen for arrangementet var Forlaget BLARP si trippelutgiving av diktsamlinga Jeg sover i hjertet af et samfund av Jonas Reppel, fotoboka Glimpses av fotografen Nathalie François og ein CD med to nummer av musikaren ELM. Alle tre kunstnarane har arbeidd med temaet minner, og fortolka det på sin eigen måte i deira kunstform.

Dei tre utgjevingane har fått sitt eige visuelle uttrykk, samtidig som at dei speglar kvarandre – kvart av verka har ulik størrelse og ulike fargar, men dei har alle saman ei framside som liknar eit akvarellmaleri. Utanpå den måla framsida er det lagt eit bakepapirtynt papir, kvar tittelen og kunstnarnamnet er trykt på i svart. Dei tre utgåvene er satt saman og sydd for hand av McDonald og François sjølv. Alle desse elementa ved verka gir dei eit vakkert og skjørt uttrykk, og ei kjensle av at ein skal ta litt ekstra vare på dei i bokhylla.

Jonas Reppel var førstemann ut til å presentere si fortolking av temaet, og las opp frå dikta som var skriva i eit barns perspektiv. Barnet gjer mora og hennar kjærast, eller "ny-ny-ny-mand" som guten kallar han, lei seg og oppgitte over oppførselen sin, men han forstår ikkje sjølv kvifor. Det er både eit sårt og humoristisk innblikk i ein plaga ung guts oppfatning av seg sjølv og dei rundt han.

Ein skal kunne krevje litt

Etter Reppel si opplesing vart det servert heimelaga graskarsuppe på kjøkkenet. Eg overhørde at ei mor hadde stått heile laurdagen å laga den. Dette, og det faktum at den same mora stod og helte suppa opp i små pappskåler ute på det tronge kjøkkenet, bidrog liksom til kjensla av å vere invitert inn til eit litt annleis familieselskap.

Eg snakka med Jonas Reppel om at eg syntes heile arrangementet var litt atypisk – litt mindre stivt og meir heimeleg enn ein vanleg resepsjon. Ikkje minst fordi forleggarane hadde skriva ein personleg beskjed med adresse og informasjon kvelden før. Reppel fortalte at heile ideen bak å gjere det på denne måten hadde vore for å syne publikum kor viktig det er for både forlaget og kunstnarane at ein tek det seriøst. Folk shoppar rundt på Facebook, trykker på 'deltek' på eitkvart interessant arrangement – men det gir ein ikkje ei kjensle av at ein er forplikta til å dukke opp. For å sikre seg at det berre var det seriøse og dedikerte publikum som kom på arrangementet, hadde Forlaget BLARP funne ut at adressa skulle vere ukjend fram til kvelden før, og at den berre ville bli sendt ut til dei som hadde trykt 'deltek'. Dermed vart det kravd ei litt meir aktiv rolle frå publikum enn det ein er vant med. Reppel fortalte at han var bekymra for om det i det heile teke ville dukke opp folk når ein gjorde det på denne måten. Det var ei frykt eg godt kunne forstå, men som ikkje botna i noko, for leilegheita var fylt med menneske.

Eit glimt og ein tone

Etter matpausen introduserte Nathalie François sitt verk Glimpses. Ho hadde i fotografia sine prøvd å fange tida, og korleis minna endrar seg i takt med denne. Tankane hennar kring minner og tid vart uttrykt presist i Glimpses, då nokre av dei bileta ho hadde brukt var frå ein sumarferie for nokre år sidan, som ho hadde funne på ein filmrull som ho ikkje hadde fått framkalla. Forskyvinga i tid vart dermed heilt tydeleg og konkret i hennar arbeid.

Siste del av arrangementet vart via musikaren Simon Jakobsen, som arbeider under artistnamnet ELM. Vindauget bak musikkutstyret var omkransa av fargerike lys-kuler, som saman med hans to draumande elektroniske musikknummer sette stemninga når sola utanfor vindauget var i ferd med å gå ned.

Når ein ser alt arbeidet som ligg bak verka og utgjevingsfesten, både frå forlaget si side og kunstnarane, kjennes det heilt naturleg at dei krev litt attende frå publikum også.

Dei tre verka Jeg sover i hjertet af et samfund av Jonas Reppel, Glimpses av Nathalie François og CD'en av ELM kan kjøpast gjennom Forlaget BLARP si facebook-side. Nummera "Pearl" og "You're a man" av ELM ligg også på artisten si [soundcloud-side](#).

FRA MAGASINET NY TID:

POESI

Utgivelsen av e-boken *KILL LIST* av norske Adrian G. Waldenstrøm og danske Jonas Reppel ble annonsert på Forlaget Kadavers Facebook-side i perioden 16.–22. mars. De som meldte interesse, fikk en link i innboksen 23. mars. Etter en uke ble linken fjernet, og per i dag er boken ikke lenger tilgjengelig. *KILL LIST* ble skrevet i fellesskap over noen måneder. «Ideen har været,» sier forfatterne, «at skabe et fælles sprog, et sprog der ikke kalder sig norsk eller dansk, men bare forholder sig til det at digte. Et fælles litterært land».

Tittelen *KILL LIST* er hentet fra Ben Wheatleys nyskapende horrorfilm fra 2011, hvor Jay og Gal, to tidligere soldater, nå leiemordere, får i oppdrag å drepe en prest, en bibliotekar og et parlamentsmedlem. Identiteten til oppdragsgiveren er uklar, og det samme er identiteten til drapsofrene, utover at de representerer tre samfunnsopprettholdene institusjoner. Når Jay forsøker å nøste opp sammenhengen mellom ofrene, går alt galt, og drapsturneen ender i et hallusinatorisk blodbad hvor han til slutt dreper sin egen familie for så å krones av en sekt som, viser det seg, også var oppdragsgiverne.

Å si at boken på samme måte som filmen spiller på en ødeleggelse av samfunnsinstitusjonen, er å ta for hardt i. Snarere tilbyr filmen en (om enn noe uklar) samfunnskritikk som boken nærer seg på og noen scener som forfatterne kan sample og skrive rundt, i en tekst som først og fremst «forholder sig til det at digte». Men den respektløse holdningen til poesien og hevdvunne distribusjonsformer som boken og forlaget fremviser, er et svært godt eksempel på hvordan man kan ta saken i egne hender i en litteraturinstitusjon som mister mer og mer kunstnerisk legitimitet. *Slutt å klag, begynn å lag.*

Adrian G. Waldenstrøm driver Forlaget Kadaver og Face Forlag, er kunstnerisk leder i Oslo Poesisentrum og utkommer med diktsamlingen *DIE HARD 2 DIE HARDER* på Forlaget Kadaver til sommeren. Jonas Reppel er redaktør i Forlaget Kadaver og udgivet på nettet i bogform og via sms.

Fra KILL LIST

vi ruller opp i bmv
vi ruller ned gatene
vinduene
kaster egg på fotgjengerne
vi har bilen pakket med afhuggede hestehoveder
pistoler, knive og drikkedunke med brunt vand
det er 242 timer til mexico
til the break of the dawn of the planet of the apes
vi skal aldri tilbake hit
vi skal aldri stå med ansiktet mot vinduet
i andre etasje
med hendene i vasken i kjelleren
vi har lagde vores forældre i graven
vores øjne er mølædte af alt den død
landskaberne bliver aldrig sig selv igen
vi kan ikke huske hvordan det føles at få
noget godt i øjnene
vi kører ut av hjertet
vi kan ikke huske hvordan det er å våkne
alt vi har er bilen full av alt som var
vi stopper på en bensinstasjon og kjøper
blandevann
drar mamma sitt hode ut av bagasjerommet
og monterer det fast i front liksom et
panzerhjerter
vi er Jay and Gal
former soldiers who have become hitmen
since they left the military

*

vi giver stadig ikke en fuck for
manden med leen ((youtube.com/
watch?v=3492o3pfEWI
vi ler ikke af manden med leen
vi griner vores knogler ud af huden af
manden med leen
vi er Jay and Gal
former soldiers who have become hitmen
since they left the military
vi er laidback og suffering from an unspecified disaster
vårt første mål er en prest

POESI er redigert av Paal Bjelke Andersen.
paalbjelke@gmail.com